

Phần 35

Thứ hai đầu tiên của tháng Tám, Grace Sherman mở thư viện và dán thông báo về bộ phim miễn phí sẽ được chiếu vào tối thứ Bảy. Đây là một hoạt động mới vì thư viện mới mở cửa trở lại trong tháng Sáu. Đó là ý tưởng của Grace và sự kiện này được rất nhiều người yêu thích. Điều này khiến chị ngạc nhiên và thích thú. Chị tin rằng thư viện là một phần của cộng đồng và nó sẽ đáp ứng được yêu cầu của mọi người và hấp dẫn mọi đối tượng ở mọi lứa tuổi trong cộng đồng này. Chị luôn chọn những bộ phim mà các gia đình có thể cùng xem. Đó thường là một bộ phim kinh điển; tuần này sẽ là phim *Nữ hoàng Châu Phi*.

Thứ hai nào cũng rất bận rộn và buổi sáng trôi qua thật nhanh. Loretta Bailey trở lại bàn của mình sau bữa ăn trưa. Cô chỉ vắng mặt có vài phút. Bây giờ sẽ đến lượt Grace.

Chị mò đây ngăn kéo tìm ví và khi ngồi thẳng lên, chị bất chợt chạm mặt với Lisa Shore, con gái của Cliff Hardings.

“Lisa”, chị nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. “Thật là một sự ngạc nhiên thú vị”.

“Chào cô Grace”.

Đó là một cô gái rất đáng yêu. Lisa luôn khiến Grace nhớ tới Cliff theo rất nhiều cách khác nhau, mặc dù về hình thức cô bé không hoàn toàn giống bố.

“Cháu không thể diễn tả hết niềm vui mừng khi tìm được cô. Cháu tình cờ đến thành phố này chứ không biết chắc chắn cô lại ở đây. Cháu cảm thấy là chúng ta nên nói chuyện”. Cô bé nhìn Grace thăm dò.

“Cháu đang làm gì ở Oa-sinh-ton?”. Đó là một câu hỏi ngốc nghếch; tất nhiên là cô bé đến thăm cha mình rồi. Grace tự nhủ liệu Lisa có biết về những gì xảy ra giữa mình và Cliff không.

“Rich và cháu đến đây để thăm bố. Cháu không nghĩ là cô không thể đi ăn trưa cùng cháu đúng không ạ?”.

Grace cố bình tĩnh và trả lời thật nhẹ nhàng. Tất nhiên là cô có thể chứ. Sao chúng ta không ngồi xuống vài phút đã? April thế nào?”.

“Nó nghịch ngợm kinh khủng cô ạ”, Lisa đáp lại và biểu lộ rõ niềm tự hào về con gái mình. “Bố cháu và Rick đưa con bé đến Seattle”.

Cô bé nhìn ra hướng khác một cách biết lỗi. “Cháu nói với hai người rằng cháu bị chứng chuột rút nặng. Mà cũng đúng thế thật. Và thế là hai người gọi ý rằng cháu nên ở nhà. Cháu muốn tới đây thăm cô, nhưng *không* nói cho bố biết điều đó”.

Grace hiểu Lisa phải khó khăn lắm mới dám đánh lừa bố mình. Những gì cô bé nói hẳn rất quan trọng. Grace đeo túi xách lên vai, vẫy tay tạm biệt Loretta và bước ra khỏi thư viện với con gái của Cliff.

Ngay khi họ vừa bước ra cửa, Lisa đã thì thầm. “Cháu vừa nghe phong thanh rằng giữa cô và ba cháu có gì đó không ổn”.

Grace thở dài, Cliff không kể lể về chuyện giữa họ cho cô con gái biết, chẳng hiểu như thế là may mắn hay không. Có thể sau này anh sẽ nói. Dù sao, rõ ràng là Lisa đã biết hoặc đã cảm nhận thấy có chuyện gì đó.

Họ mua bánh xăng-uyých sa-lát cua - món đặc biệt trong ngày của nhà hàng Potbelly's, rồi cả hai ngồi xuống chiếc ghế trong công viên gần bến du thuyền, nơi có những du khách và người dân địa phương thả đi dạo.

“Bố chẳng nói gì với cháu”, vừa mở bánh ra Lisa đã nói. “Tất cả những gì cháu biết là hai người không còn gặp nhau nữa”.

Grace dõi mắt xuống những con thuyền đang dập dềnh dưới bên. Chị không thể nhìn thẳng vào mắt Lisa và giải thích về mối quan hệ trên mạng với Will, anh trai Olivia.

“Tất cả là lỗi của cô”, giọng Grace run rẩy. Chị thú nhận và im lặng một chút.

“Đó không phải là những gì bố cháu nói”.

“Bố cháu nói không đúng”, Grace khẳng định. “Cô đã quanh co - không, còn hơn thế, cô đã lừa dối bố cháu”. Chị không muốn chối tội của mình trong sự rạn nứt của họ. Nếu không vì mối quan hệ qua mạng Internet của chị với Will, có lẽ đến lúc này, chị đã đính hôn hoặc thậm chí cưới Cliff rồi.

“Chính xác là chuyện gì ạ?”.

Grace nhận thấy mình không nên né tránh. Lisa có quyền được biết. “Cô vừa gặp gỡ với Cliff lại vừa dính dáng tới một người đàn ông khác”. Đây, sự thật trần trụi và đáng sợ thế đấy.

Lisa há hốc miệng vì kinh ngạc. “Đó là những gì mẹ cháu đã từng làm với bố. Giờ thì cháu hiểu...”.

“Cô biết, cô biết mà”, Grace thì thầm. Trong con mắt Cliff, sự phản bội của chị không thể nào tha thứ được, chị đã lặp lại nỗi đau mà anh phải trải qua trong suốt cuộc hôn nhân hai mươi năm của mình.

Grace hiểu rằng mình đã phạm phải một tội lỗi không thể nào tha thứ được và chị chấp nhận chịu trách nhiệm về những gì mình đã gây ra.

“Cô có còn liên lạc với người đàn ông này không?”.

Grace lắc đầu. “Bọn cô đã ngừng liên lạc cách đây khá lâu rồi”.

“Vậy sao cô không thử nói chuyện với bố cháu? Lisa đã ăn hết một nửa chiếc bánh xăng-uyých. Grace vẫn chưa ăn chiếc bánh, chị cất vào túi để về thư viện ăn.

Hai tay chị siết chặt. “Cliff không muốn liên quan gì đến cô. Giờ thì cô đã vượt qua được sự thật phũ phàng ấy, tuy rằng không hề dễ dàng. Lisa, cháu có một người cha tuyệt vời. Mặc dù giờ đây cô và bố cháu không còn là một phần trong đời của nhau nữa nhưng lúc nào cô cũng yêu bố cháu”.

Lisa gói nửa bữa trưa còn lại vào rồi khoanh tay và ngả người ra lưng tựa ghế. “Cháu thấy rất thú vị vì bố cháu cũng nói với cháu những lời giống hệt cô. Rằng bố cháu không còn là một phần của cuộc đời cô nữa nhưng bố cháu yêu cô”.

“Bố cháu yêu cô? Ông ấy nói thế thật à?”.

“Năm ngoái, hồi đưa cô đến gặp cháu, bố đã yêu cô say đắm. Và bây giờ vẫn vậy”.

“Nhưng...”.

“Cô phải hiểu Cliff. Bố cháu là một người đàn ông phức tạp, không dễ mở lòng và cũng không dễ từ bỏ tình yêu dành cho một ai đó”. Lisa cắn cắn ngón tay. “Cô hãy xem những cơ hội bố cháu đã dành cho mẹ cháu, mặc dù mẹ cháu đã phạm sai lầm rất nhiều lần”.

Grace cảm thấy rất vui trước những lời Lisa nói, nhưng niềm vui ấy nhanh chóng vỡ vụn bởi thái độ cương quyết của Cliff. Anh yêu chị bất kể những gì chị đã làm, nhưng anh vẫn từ chối tha thứ cho chị.

“Cô đã cố gắng nói chuyện với bố cháu”, Grace chùng giọng xuống. “Cô thật ngốc khi phát hiện ra người đàn ông kia sẽ không bao giờ từ bỏ cuộc hôn nhân của mình...”.

“Ông ta có vợ rồi à?”.

Grace cúi mặt xấu hổ. Chị không có lời giải thích hay một lời thanh minh nào thỏa đáng cả.

Lisa cầm tay Grace và siết nhẹ. “Đó là lý do vì sao bố cháu lại xử sự như thế”.

Grace ngẩng đầu lên. “Cháu không biết là cô đã phải hối hận đến thế nào đâu”.

“Cháu biết mà”, Lisa nói khẽ. “Nhưng cô vẫn trả giá cho bố cháu ở cuộc đấu giá Chó và Những người đàn ông độc thân”.

“Sao cháu biết?”. Chị hỏi và ngạc nhiên khi thấy Lisa biết về sự kiện từ thiện này.

“Cháu nghe Cal kể. Cô phải trả cho bố cháu bao nhiêu ạ?”

“Bố cháu là quà tặng sinh nhật của bạn bè và con gái cô, và họ đã trả tới tám trăm đô la”.

Lisa huýt sáo nhẹ.

“Không ai trả giá cao hơn cho bất kỳ một người đàn ông độc thân nào khác”. Grace nói.

Lisa cười ra hiệu đồng ý. “Cô đã thực hiện cuộc hẹn hò này chưa?”

Grace gật đầu và quyết định rằng chị không muốn bàn về buổi tối hôm đó của họ. Chẳng có nhiều nhận gì để nói, vì nó rất đáng buồn. “Sau đó, bố cháu có gửi hoa tặng cô”. Grace buồn rầu nói thêm.

“Nghe có vẻ giống tính cách của bố cháu đấy. Có lẽ cô là người phụ nữ duy nhất ngoài mẹ cháu ra được bố cháu gửi tặng hoa”. Nếu Lisa đang hy vọng khuyến khích được Grace thì cô bé đã thất bại thảm hại.

“Cháu sẽ ở đây bao lâu?”. Grace đổi chủ đề.

“Chỉ đến sáng mai thôi ạ. Vì thế cháu mới phải nói chuyện với cô chiều nay. Hoặc là bây giờ hoặc chẳng bao giờ cháu có cơ hội này nữa”.

“Cô rất vui vì cháu đã nói chuyện với cô”.

Lisa thở dài. “Bố cháu để ảnh cô trong phòng ngủ. Cô có biết điều đó không?”

Grace lắc đầu.

“Ồ trên cái bàn cạnh giường bố cháu. Bố không biết là cháu đã nhìn thấy, nhưng cháu từng thấy rồi. Đó là cái ảnh cô và con Midnight”. Midnight là một trong số các con ngựa mà Cliff huấn luyện.

“Có lẽ bố cháu quên không cất đi”. Grace không muốn lại nuôi hy vọng, nhất là sau bữa tối đáng thất vọng cùng nhau ấy và sự thật là từ sau khi nhận được hoa, chị chẳng còn nghe được tin gì của Cliff nữa. “Hoặc”, chị nói đầy vẻ chán nản, “có khi bố cháu quá yêu con ngựa đó”.

“Vâng, đúng là bố cháu rất quý con Midnight, nhưng đó không phải là lý do bố cháu để tâm ảnh ở trong phòng ngủ”.

Grace vẫn nhớ cái ngày Cliff chụp tấm ảnh này. Đó là vào tháng Mười và là lần đầu tiên chị đến thăm trại ngựa của anh, trước khi anh phá tàu ngựa cũ kỹ đi và thay vào đó bằng một cái chuồng lớn hơn, hiện đại và vững chắc hơn. Cliff đã cho chị một chuyến đi lớn” và họ dạo quanh khu đất của anh, anh chia sẻ với chị tham vọng của anh về trại ngựa ấy. Anh bộc bạch về những gì anh sẽ cải thiện, về chương trình nhân giống mà anh muốn tiến hành. Chị không hiểu nhiều về đề tài ấy, nhưng chị cảm nhận được lòng say mê và tình cảm anh dành cho những chú ngựa. Cũng ngày hôm đó, anh đã cho chị thấy con ngựa giống Midnight của anh rồi lúi lúi lại chụp ảnh khi chị đứng cạnh hàng rào của bãi quây ngựa. Ngay lúc đó, con Midnight phi đến chỗ chị và ngẩng đầu lên qua thanh ngang trên cùng với vẻ tò mò về người khách lạ. Grace quay lại chiêm ngưỡng con vật và vuốt ve cái cổ đen bóng của nó. Cliff đã ghi lại giây phút trên phim.

Anh đã cho Grace tấm ảnh đó một lần, bản thân anh thì phóng to và lồng nó vào trong khung.

“Cháu rất lo lắng cho bố”, Lisa nói.

“Tại sao? Ý cháu là gì?”.

“Bố cháu làm việc quá vất vả và cháu thấy ông không hạnh phúc như trước đây. Đến tận hè này cháu mới nhận ra điều đó. Bố cháu cố che giấu, nhưng cháu hiểu lắm”.

Grace cũng chẳng hạnh phúc gì. “Giá mà cô có thể giúp bố cháu, nhưng cô cũng bất lực thôi”.

“Cô có thể đấy, cô không nhận ra à?”. Lisa tha thiết nói, nước mắt ứa ra. “Hãy giành lại bố cháu, cô Grace. Bố cháu yêu cô và cô cũng yêu bố cháu cơ mà”.

“Cô yêu bố cháu?”. Tình cảm của Grace dành cho Cliff là thật; chị muốn Lisa tin điều đó. “Nhưng bố cháu không muốn gặp cô”.

“Không đúng. Ngay cả Cal cũng nói rằng từ khi hai người chia tay, bố cháu đã trở thành một người khác”.

“Cô nên làm gì?”. Grace không thể nghĩ ra còn điều gì mình chưa nói hay chưa làm. Mặc dù Cliff nhiều lần không hưởng ứng, Grace vẫn dẹp cái tôi của mình sang một bên để hàn gắn mối quan hệ giữa họ. Nhưng rõ ràng là không gì có thể làm Cliff thay đổi được quan điểm đôi với chị.

“Hãy chiến đấu vì tình yêu giữa hai người”, Lisa nài nỉ.

“Cô chiến đấu với ai? Với Cliff à? Và nếu vậy thì bằng cách nào?”.

“Hãy làm bố cháu gục ngã”, Lisa nói. “Hãy gửi bưu thiếp và thư cho bố cháu”.

“Cô gửi qua thư điện tử được không?”. Grace nhướn lông mày gợi ý.

“Được”, Lisa gào lên. “Cô hãy làm gì đó, bất kỳ việc gì, và đừng bỏ cuộc cho đến khi nào phá tan được sự lạnh lùng vì bị tổn thương của bố cháu”. Lisa xoay người lại đối diện với Grace. “Nhưng cô hãy chỉ làm những điều đó nếu thực sự yêu bố cháu một cách chân thành”.

“Cô yêu bố cháu rất chân thành”, Grace khẳng định lại với Lisa. “Cô thật lòng yêu bố cháu”.

“Cháu cảm thấy cô phải - nhưng cô phải tìm ra. Cháu phải biết chắc chắn”.

Hai người phụ nữ ôm nhau. Grace vô cùng xúc động trước những lời nói chân thành đầy hy vọng của Lisa, chị cảm thấy mình như sắp khóc.

“Ôi Lisa, cô không biết cảm ơn cháu thế nào nữa”.

“Cô đừng để cháu thất vọng”.

“Không đâu”, Grace hứa.

Đêm đó, Grace viết cho Cliff một bức thư điện tử dài. Chị bắt đầu bằng lời cảm ơn anh đã gửi hoa tặng chị và rồi bày tỏ với anh rằng bữa tối hẹn hò hôm đó rất có ý nghĩa đối với chị. Grace viết những câu thật đơn giản và thẳng thắn bộc bạch rằng mình rất nhớ anh và thường xuyên nghĩ đến anh.

Khi kết thúc lá thư, Grace đọc lại. Trong bức thư này, chị đã tâm sự với anh về Kelly và Paul và những khó khăn của họ để có được đứa con thứ hai. Chị viết thật hài hước về việc thử thách Sherlock bằng cách giả vờ lờ nó đi, và chú mèo thông minh đó đã làm gì để giành lại sự quan tâm của chủ. Chị tả một cách sinh động những hành động ngộ nghĩnh của Sherlock để cuối cùng Grace phải chú ý tới nó. Thông qua câu chuyện về chú mèo Sherlock, Grace tế nhị nhắc nhủ với Cliff rằng mình cũng sẽ làm tất cả mọi chuyện để anh lại quan tâm tới mình như ngày xưa. Buổi chiều hôm sau, Grace đi tới một cửa hàng lưu niệm ở góc phố và mua rất nhiều bưu thiếp, trong đó có các bức ảnh tuyệt vời về những chú ngựa và vài tấm rất lãng mạn.

Ngay khi về đến nhà, Grace vội lao đến máy tính và vào mạng Internet với hy vọng nhận được câu trả lời của Cliff. Tim chị thất vọng khi chẳng thấy gì trong hòm thư điện tử của mình.

“Mày có nghĩ là mọi chuyện sẽ dễ dàng không?”. Grace hỏi Buttercup. Sherlock ở bên cạnh cào vào chân chị cho tới khi Grace bế nó lên lòng. Một tay chị vuốt ve con mèo còn tay kia gõ gõ máy tính và suy nghĩ. Có thể là Cliff đã xóa thư ngay khi nhận được mà chẳng thèm đọc. Hoặc anh cố tình lờ đi. Hoặc cũng có thể gần đây anh không kiểm tra hộp thư.

Chị gửi lại cho Cliff một lá thư nữa. Sáng hôm sau, chị gửi thêm cho anh một tấm bưu thiếp. Chị quyết tâm sẽ làm anh phải đầu hàng như lời của Lisa. Cuối cùng anh sẽ nhận thấy dù kiên trì đến mức nào. Chị yêu Cliff. Anh là điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời chị và chị sẽ không bao giờ chịu bỏ cuộc.